

v mezích své působnosti jako obecní orgán a byl proto oprávněn k úkonu, o který jde, neboť konal službu a provedl konkrétní úkon v hranicích obvodu obce, u níž byl ustanoven, a souzený úkon služby, provedený z důvodu podezření z polního pychu, pokud se týče polní krádeže, spadá nepochybně pod ochranu majetku, jak má na mysli § 28 uved. obec. zřízení. Nemůže tudíž býti řeči ani o bezdůvodnosti, tím méně pak o nedostatku formální oprávněnosti zákroku obecního strážníka, kterážto formální oprávněnost sama poskytuje vrchnostenské osobě a jejímu výkonu ochrany podle §§ 81, 312 tr. zák.

Obžalovaná se sama nehájila tím, že nevěděla, že K. je ve výkonu služby, a je proto její tvrzení, že myslela, že jedná jako soukromník, poněvadž prý ji neupozornil, že je ve službě, a neměl zvláštní služební odznak, novotou v řízení zrušovacím nepřijatelnou (§ 288, odst. 2, čís. 3 tr. ř.).

Oprávnění dlužno však přiznati zmáteční stížnosti, pokud uplatňuje, že stěžovatelka byla přesvědčena, že místo činu leží mimo katastr obce K. a že z toho důvodu měla za to, že K., pozastaviv ji jakožto obecní strážník mimo obvod obce, v které je ustanoven, nebyl oprávněn k zjištěnému zákroku. Touto námitkou popírá zmáteční stížnost, že obžalovaná věděla o tom, že K. je ve výkonu své služby, kteréžto vědomí předpokládá jak skutková podstata zločinu podle § 81 tr. zák., tak i skutková podstata přestupku podle § 312 tr. zák.

Rozsudek sám zjišťuje, že K. přistihl obžalovanou na hranicích obce, t. j. patrně na hranicích katastru obce. Obžalovaná se hájila výslovně tím, že K. zakročil proti ní na silnici mezi H. Ch., ačkoli je strážníkem v K., že tedy zakročoval v obvodu, který nespadá do tohoto obvodu, v němž je oprávněn konati službu.

Byl tudíž zmáteční stížností tvrzen omyl o skutkových okolnostech zakládajících oprávnění vrchnostenské osoby, o níž jde, k zjištěnému zákroku a tím i o povaze zákroku a nedostatek vědomí o zákonné náležitosti §§ 81 a 312 tr. zák. Rozsudek se nevypořádal s uvedenou obhajobou obžalované, ač je pro posouzení podstatného významu, a zjistiť pouze, že obžalovaná věděla, že K. je vrchnostenskou osobou, nezjišťoval její vědomí o tom, že věděla, že je též ve výkonu služby, ačkoli nedostatek tohoto vědomí byl výsledky hlavního přeličení tvrzen. Tím byl zaviněn zmatek podle § 281, čís. 5, 9 a) tr. ř. Oprávněné zmáteční stížnosti bylo proto vyhověno, rozsudek zrušen a věc vrácena soudu první stolice, aby ji znovu projednal a rozhodl.

Čís. 6331.

Zpracování původního díla (§ 7 původského zákona) je uměleckým dílem, požívajícím ochrany, jeví-li se jako výsledek svérázné a osobité tvůrčí činnosti, nezávislé na cizím díle, jež mu bylo předlohou.

Nejde o takovou tvůrčí činnost, nýbrž o pouhé technické provedení původního díla bez tvůrčího prvku, byly-li k původnímu sochařskému dílu (pomníku) připojeny dodatky, které se často dělají.

(Rozh. ze dne 27. února 1939, Zm II 31/39.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zamítl zmateční stížnost soukromých žalobců M. a N. do rozsudku krajského soudu, jímž byl obžalovaný A. zproštěn podle § 259, čís. 3 tr. ř. obžaloby pro přečin podle § 45 zák. č. 218/1926 Sb. z. a n.

Z d ů v o d ů:

Podle zjištění napadeného rozsudku postavil obžalovaný pomník, který se shodoval s pomníkem postaveným soukromým žalobcem; jak soukromý žalobce, tak obžalovaný postavili pomník podle návrhu sochaře K., který si oba koupili, takže byli oba oprávněni použití uvedeného návrhu a jej zpracovati. Pokud jde o uvedený původní návrh sochaře K., usoudil nalézací soud shodně s posudkem znalce O., že šlo o dílo umělecké.

V souzeném případě jde o otázku, zda za umělecké dílo lze považovati i zpracování původního návrhu soukromým žalobcem (§ 7 zák. čís. 218/1926 Sb. z. a n.). V tomto směru se vyjádřil znalec, že připojení bronzové trnové koruny na kříž, vsazení tabule z jiného materiálu do čelných desk, které vynikají profilem ze základních desk, a umístění nádoby na květiny jsou výsledkem tvůrčí činnosti soukromého žalobce. Tento svůj nálezk a posudek doplnil znalec v ten smysl, že se trnová koruna a kombinace barev materiálu často dělá.

Napadený rozsudek hodnotil obě části znaleckého posudku (že jde o umělecké dílo a že se takové zpracování často dělá) a usoudil, že to, co znalec po skutkové stránce potvrdil, totiž že se taková úprava pomníku často dělá, vylučuje správnost jeho závěru, že taková úprava je výkonem tvůrčí činnosti a tudíž uměleckým dílem. Není tudíž zmateční stížnost v právu, tvrdí-li (§ 281, čís. 5 tr. ř.), že se nalézací soud odchýlil od znaleckého posudku, aniž uvedl pro to důvody.

Zmateční stížnost se dále domnívá, že nalézací soud mylně posoudil, zda šlo o zásah do původcovského práva, či nikoli (§ 281, čís. 9 a) tr. ř.), když posuzoval uvedenou otázku podle toho, že obžalovaný pracoval podle návrhu sochaře K., že přizpůsobil poměrům rozměry pomníku a že pracoval podle přání svého zákazníka. Zmateční stížnost ani tu neobstojí. Vždyť přehlíží, že jádro otázky záleží v tom, zda činnost soukromého žalobce (zpracování původního díla) je předmětem ochrany původcovského práva podle § 7 uved. zák. Na tuto otázku nalézací soud odpověděl záporně, neboť opíraje se mimo jiné o znalecký posudek, vyslovil, že šlo o věc odborné techniky. S tímto závěrem nalézacího soudu je souhlasiti, neboť »zpracování« (podle § 7 cit. zák.) původního díla se stává uměleckým dílem požívajícím ochrany původcovského práva, jeví-li se jako výsledek tvůrčí činnosti, svérázné, osobité a nezávislé na cizím díle, jež mu bylo předlohou (rozh. čís. 3848 Sb. n. s.). Připojil-li soukromý žalobce k původnímu dílu sochaře K. dodatky, které byly znalcem uvedeny a které se podle jeho posudku často dělají, nešlo tu o tvůrčí činnost v uvedeném smyslu, nýbrž jen o pouhé technické provedení původního návrhu bez tvůrčího prvku.

Ježto podle toho, co bylo uvedeno, není splněna skutková podstata přečinu podle § 45 uved. zák. po objektivní stránce, nebylo se třeba zabývatí výtkami zmateční stížnosti, jež činí závěrům nalézacího soudu o subjektivní vině obžalovaného. Byla proto zmateční stížnost soukromých žalobců zamítnuta částečně jako neprovedená a částečně jako neodůvodněná.

Čís. 6332.

Puncovní boleta je jak ve svém celku, tak i ve svých oddělitelných částech veřejnou listinou ve smyslu § 199, písm. d) tr. zák.

Svémocné vyplnění i jen jednotlivých jejích útržků je napodobením veřejné listiny ve smyslu § 199, písm. d) tr. zák., je-li jeho účelem uvésti jiného v omyl, jímž má někdo trpěti škodu na majetku nebo právech.

Okolnost, že útržek nebyl opatřen úředním razítkem, nezbavuje jej povahy úřední listiny, nýbrž má význam jen pro posouzení konkrétní způsobilosti napodobeniny k oklamání.

(Rozh. ze dne 28. února 1939, Zm I 50/39.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zamítl zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem podvodu podle §§ 197, 199, písm. d) tr. z.

Z d ů v o d ů:

Na rozdíl od obžaloby, která stíhá stěžovatele pro zfalšování jedné puncovní bolety, uznává rozsudek odsuzující větou obžalovaného vinným, že padělal dvě puncovní bolety. Výtky o překročení obžaloby a nejasnosti, pokud se týče o vnitřním rozporu rozsudkovém a odporu se spisy z důvodu toho uplatňované jako zmatečnost rozsudku podle § 281, čís. 8 a 5 tr. ř. jsou neodůvodněny. Z rozsudkových důvodů, které jsou podstatnou součástí rozsudku, je zjevno, že obžalovaný jest odsouzen jen pro ten čin, který je předmětem obžaloby: že totiž sám vyplnil svémocně dvě útržkové části puncovní bolety, aby je v jednom a tomže případě zákazníkovi při prodeji zlaté dosy předložil a oklamal ho a na penězích poškodil, napodobil veřejnou listinu, která měla osvědčovati, že vyhotovené zlaté zboží řádně předložil puncovnímu úřadu k vyměření poplatků. Pouhá nepřesnost ve stylisaci rozsudku, pokud se týče rozlišování mezi boletou jako celkem a mezi jednotlivými jejími součástmi, útržky, které i jednotlivě samy o sobě mají povahu úředního potvrzení a tudíž veřejné listiny, nezakládá zde tvrzené zmatky ve smyslu § 281, čís. 5 tr. ř., neboť nemá vůbec významu pro zjištění rozhodných skutečností, tím méně pak zmatek podle § 281, čís. 8 tr. ř., neboť předmětem odsuzujícího rozsudku zůstává stále jen týž trestný skutek obžalobou stíhaný.